

Väderprognosen var inte den allra bästa med regn som skulle dra upp från SO över oss. Det kan ha varit anledningen till att vi bara var 6 personer som samlats för avfärd. Förutom Leif lyste mannen med sin frånvaro. Men vi har lockat en gäst från Nyköping till oss. Inte långt från startpunkten var vi framme vid Kärrgruvan med vindskydd, bänkar och bord och flagga. Förutom Sörmlandsledens bekvämlighetsmöblering finns resterna av den gamla gruvbyn. Gott om varpsten, en krutkällare med nyrenoverat tak och jordkällare. Man kan föreställa sig hur livligt det måste ha varit med åtskilliga familjer med vardera flera barn i full verksamhet.

Vi fortsatte emellertid vidare utmed rundslingan. Det var kav lugnt i skogen. Inget regn men fukten på ris och buskar blötte ändå effektivt ner byxbenen. Förutom en ilsken korp som lät mycket irriterad syntes bara ett fåtal småfåglar. Långa stycken gick genom vacker tallskog. På sina ställen uppblandad med gran. Ett område vi passerade hade hunnit återhämta sig riktigt väl efter avverkningen med en blandning av tall, gran, björk och lärk. Leif visade hur lätt det är att avgöra åldern på en så ung skog genom att räkna antalet grenkransar på en tall eller gran. I det här fallet var tallen 7 – 8 år och avverkningen troligen gjord ett par årtionden tidigare.

På ett annat ställe stod en liten låda med några ”stenar” som bildas vid järnframställningen. Deras tyngd talar sitt tydliga språk att det inte är vilken sten som helst. En av alla gruvor vi passerade hade 1910 mutats in som silvergruva av ingen mindre än Percy Tham, som vid det laget var väletablerad med sitt skeppsklareringsföretag i Oxelösund. När vi var tillbaka vid bilarna och startade återfärden kom regnet – en kort skur och tillbaka i Oxelösund lyste solen.